

Hoor!
is een uitgave
van Beter Horen

september 2006

Hoor!

Retouradres: Postbus 440, 6980 AC Dingschuur

Edwin Rutten

‘Ome Willem als therapie
voor mijn onzekerheid’

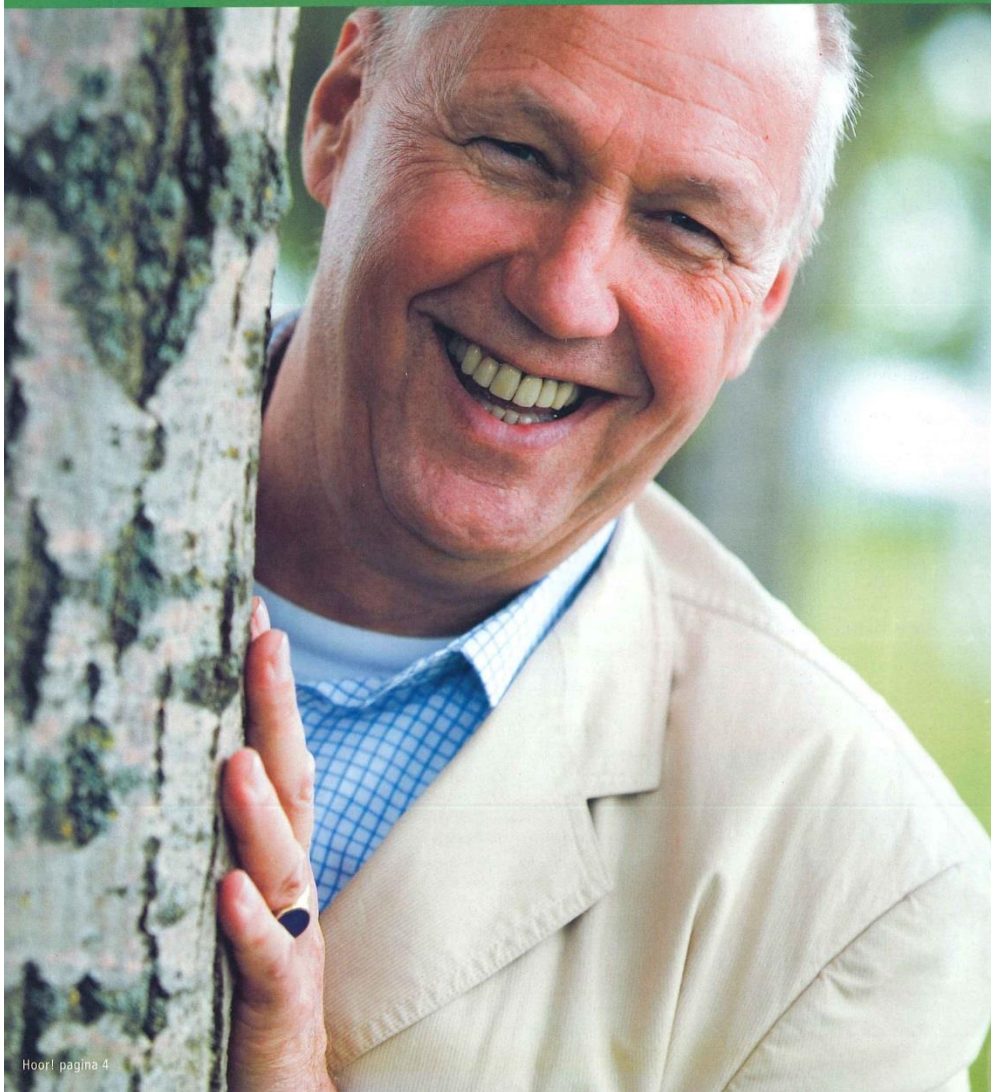
- Op het bankje bij de directeur
- Het Rotsoord geeft slechthorende jongeren zelfvertrouwen

Beter Horen

Edwin Rutten is veel meer dan alleen een kindervriend

'Ome Willem als therapie voor mijn onzekerheid'

Dertig jaar geleden veroverde Ome Willem de jeugd in Nederland met kreten als 'Joepie de Poepie' en 'Broodje Poep'. Alsof de tijd heeft stilgestaan blies Edwin Rutten – inmiddels 63 – vorig jaar zijn alter ego nieuw leven in. Met succes. In de Nederlandse theaters ligt de derde generatie 'rakers' aan zijn voeten. En ook de fans van weleer schromen er niet voor om zich na de show uitgebreid te laten vereeuwigen met hun jeugdheld. Het kan verkeren...

Edwin Rutten geniet zelf ook van het hernieuwde succes van Ome Willem. Toch doen we de Hilversummer tekort, als we hem louter bestempelen als Neerlands beroemdste oom met de blauwe pet. Hij doet zoveel meer! Rutten is bijvoorbeeld ook succesvol jazz-zanger, presentator, docent, musicalspeler, congresleider, muzikant, verteller, auteur, acteur, noem maar op. Reden genoeg om eens met hem af te spreken. Dat doen we in het Brugrestaurant boven de A4 nabij Schiphol, niet zo ver van dochter Charlotte, die hij later die dag zal bezoeken.

Hoe je het ook wendt of keert, natuurlijk komt eerst Ome Willem ter sprake. Ook Edwin Rutten verbaast zich over het hernieuwde succes. Toch begrijpt hij het ook wel een beetje. "Weet je wat het is", zo begint zijn analyse, "de Film van Ome

Willem is tijdloos vermaak. De serie is gemaakt voor kinderen tot 6 jaar en eigenlijk is die leeftijdsgroep niet wezenlijk anders dan vroeger. Het verschil zit 'm vooral in de wat oudere kinderen die tegenwoordig op hun tiende met mobiel-tjes rondlopen. Niet in de kleintjes, die zijn hetzelfde gebleven. Daarom kunnen ze ook nu nog genieten van Ome Willem. En dat is natuurlijk ontzettend leuk."

Filmregisseur

Ome Willem heeft weer een belangrijke plaats in het leven van Edwin Rutten ingenomen. "Toch is er voor mij echt wel meer", stelt Rutten duidelijk. "Ik zit eigenlijk al vanaf de dag dat ik geboren ben in het vak. Vermoedelijk heb ik dat van mijn vader (Gerard Rutten, red.) meegekregen. Die verdiende als filmregisseur en schrijver de kost. Op mijn negende speelde ik al een rolletje in de door hem geregisseerde film 'Sterren Stralen Overal'. Anderhalve maand niet naar school en als 9-jarig jochie naar de première in Tuschinski. Dat is me altijd bijgebleven. Prachtig."

"Mijn vader werkte als freelancer. Dat betekende veel onzekerheid. Mijn moeder werkte ook regelmatig om de zaak financieel te ondersteunen. Ze stond toch voor de taak een gezin met twee kinderen te voeden. Ik heb ook nog een oudere zus."

"Ondanks het onzekere bestaan, moedigden mijn ouders mij zo veel mogelijk aan de gegeven talenten te gebruiken. Ze lieten ons heel vrij in de keuzes die we moesten maken. In mijn jeugd zat ik op het gymnasium in de klas bij Rogier van Otterloo, de latere chef-dirigant van het Metropole Orkest. We speelden samen in een bandje. Rogier piano en ik drumde en zong. Regelmatig kwamen er dingen op mijn pad. Zo is het eigenlijk mijn hele leven gegaan. Ik speelde toneel, zong voor de radio, noem maar op. Ik vond het allemaal wel leuk en dacht niet na over de

toekomst. Ik ging uit interesse psychologie studeren, maar vooral omdat ik dan bij de studentenroeivereniging Nereus kon. Ik ben trouwens nog drie keer Nederlands jeugdkampioen geworden bij het roeien."

"Eigenlijk heb ik na mijn opleiding vooral dingen gedaan, waar ik niet voor geleerd heb, haha. Ik heb geen toneelschool of Kleinkunstacademie bezocht. Ik ging mijn gang en mijn ouders vonden dat goed."

Onzekerheid

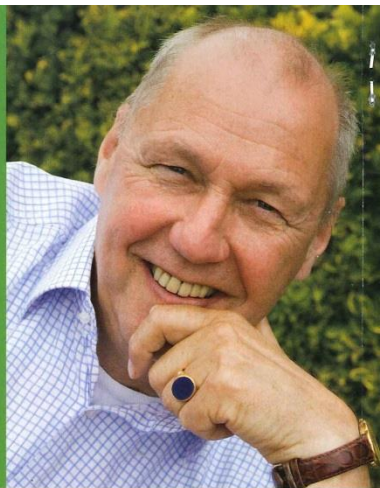
"Als ik terugkijk, had ik het misschien best leuk gevonden om naar de toneelschool te gaan. Maar eerlijk gezegd durfde ik daar op mijn 19e helemaal niet naar toe. Ik was in die tijd een bang en onzeker jochie. Ik keek geweldig op tegen 'echte' acteurs. Ik was ook angstig om op het Amsterdamse Leidseplein Café Americain te bezoeken, waar veel acteurs en actrices kwamen. Die onzekerheid ontstond vanaf het moment dat ik op mijn 16e voor het eerst op televisie kwam. Plotseling vindt iedereen dan wat van je. Dat was ik niet gewend. Zeker niet, omdat je alles wat je zelf doet, eigenlijk heel gewoon vindt. Het is dan raar te horen, dat mensen van je kunnen genieten. En ik vond het ook moeilijk om met jaloezie te maken te krijgen. Ik begreep het niet. Het was de tijd van de grote verwarring en onzekerheid."

"Ik zong in die tijd ook jazzliedjes met mijn ogen dicht. Mensen vonden dat prachtig, omdat ze dachten dat ik helemaal in de zang opging. Maar ik had mijn ogen dicht, omdat ik eigenlijk bang was voor het publiek. Ik durfde gewoon niet te kijken. Gevolg van dit alles was dat ik mezelf wat meer terugtrok en zwijgzamer werd. Maar ook dat werkte averechts. Als je niks zegt, verslijten mensen je voor arrogant. En als je jezelf op een wat agressieve wijze verdedigt, valt dat ook verkeerd. Dus soms kun je geen kant op. Je doet het nooit goed."

'Binnenkort laat ik een audiogram maken'

Hij twijfelt niet aan de kwaliteit van zijn gehoor. Toch is Edwin Rutten benieuwd hoe het er voor staat. "Ik laat binnenkort een audiogram maken om te kijken of alles nog goed functioneert. Vroeger zette ik mijn Bose-boxen al te hard. En ook tegenwoordig heb je soms met veel lawaai te maken. Als Ome Willem ben ik bijvoorbeeld op Parkpop en Lowlands geweest. Ik deed oordoppen in omdat het daar zo'n oorverdovende herrie is... Het is dus geen overbodige luxe om eens een hoortest te ondergaan."

Die onzekerheid is nooit helemaal verdwenen, maar zelfs wat groter geworden naarmate ik ouder werd."

Genezen

"Ome Willem heeft me genezen van die knagende onzekerheid. Als een therapie. Ik voelde me geweldig op mijn gemak in die rol. Ik was vrij om dingen te doen. Eigenlijk ben ik er toevallig ingerold na een telefoontje van Aart Staartjes, die de rol van Ome Willem wel bij me vond passen. In de tijd dat ik hiermee begon, had ik zelf twee kinderen, Charlotte van 6 en Pien van 3 jaar. Precies de doelgroep van Ome Willem. Het was geweldig om te doen. Mijn kinderen vonden het niet bijzonder. Voor hen was het soms zelfs lastig. Door het succes werd ik altijd herkend. Ook als we een dagje uit gingen. Ze moesten hun vader altijd delen met andere kinderen. Als we naar een restaurant gingen, hoorde je mensen smoezen en stiekem kijken. Er hing altijd een bepaalde spanning. Dan ging ik zelf als grap wel eens de tafeltjes langs en vroeg ik 'Ach, mag ik jullie een handtekening geven?' en als ik een foto toestel zag: 'Zullen we even op de foto'. Echt lachen! Dan was de angel er uit, de mensen vonden het geweldig en iedereen kon rustig verder eten."

"Maar zoals gezegd kon ik niet voorkomen dat mijn kinderen me vaak moesten delen. Dat geldt trouwens ook voor mijn kleinkind. Mijn dochter, die op dit moment weer zwanger is, bezocht onlangs met haar 5-jarige dochtertje mijn Mozart-familievoorstelling, waar ik als verteller optreed. Ze zag me naderhand handtekeningen

uitdelen aan allemaal 'vreemde' kinderen. "Dat is mijn opedfafa", riep ze toen ze al die andere kinderen naar me toe zag gaan. Geweldig toch, haha."

Gescheiden

"Mijn kinderen lijken wel een beetje op mij. Ze zeggen altijd dat ze beiden iets van me 'genomen' hebben. Charlotte is psycholoog geworden en Pien werkt als producent bij de televisie. Ze hebben niet onder mijn carrière geleden. Gelukkig maar. Het leven loopt nu eenmaal zoals het loopt. Ik ben gescheiden. De scheiding is de grootste nederlaag in mijn leven, mijn tweede huwelijk is mijn grootste geluk. Ik ben nu heel gelukkig met mijn tweede echtgenote Annett Andriesen - een fantastische vrouw en een geweldige operazangeres - en met mijn dochters en kleinkind. Het is van belang altijd de vinger aan de pols te houden in het leven. Ik doe met mijn kinderen bijvoorbeeld regelmatig een 'quickscan'. Hoe staan we er voor, vragen we elkaar dan. Mijn meest recente rapportcijfer van het leven is een 9. Dat zegt toch genoeg over hoe ik me voel. Ik zit goed in mijn vel."

"Ik probeer altijd een balans te vinden in mijn leven. Wel relatieveer ik veel. Ik geef bijvoorbeeld les aan het Conservatorium. Veel leerlingen weten tegenwoordig niet wie Rogier van Otterloo is. De ooit zo beroemde chef-dirigent van het Metropole Orkest! Dat zet je toch aan het denken. Daardoor ga je ook het belang van jezelf relativeren. Toch? Na verloop van tijd ben je gewoon vergeten... Met die wetenschap vind ik het wel leuk dat er tweehonderd

afleveringen van Ome Willem bewaard zijn gebleven..."

Vinger wijzen

"Ik ben overigens niet iemand die hierdoor met een vinger gaat wijzen naar de huidige generatie en roept dat ze niks weten. Veel ouderen maken de grote fout zichzelf als centrum van de tijdbalk te nemen. Dat is hun uitgangspunt. Sommige roepen dat jongeren helemaal niets kunnen... Grote onzin. Zo vallen generaties over elkaar heen. 'De jeugd van tegenwoordig...' is ook zo'n uitdrukking die je altijd terughoort. Dat riep de senaat in Rome al in de tijd van Seneca. Het leven moet je relativieren."

"Zelf ben ik de 60 gepasseerd, maar denk nog lang niet aan stoppen. Ik doe nog veel verschillende dingen en daar voel ik me goed bij. Ik geef les aan het Conservatorium, trek met Ome Willem langs de theaters, ben nog steeds in Klokhuis te zien, ga binnenkort weer op tournee met de musical Annie en ik speel volgend jaar april een spreekrol in de operette 'Der Vogelhändler' waar ook Annett in zingt. Heerlijk."

"Het ouder worden doet me niet zoveel. Ik ben er niet mee bezig en heb ook nog geen lichamelijke gebreken. Al ben ik niet iemand die zich quasi jong gedraagt. Je moet je leeftijd volgen en je er bijvoorbeeld ook naar kleden. Ik vind het vreselijk als mensen zich plotseling als een blije senior gaan gedragen en willen aantonen dat ze zo jong zijn. Ik heb tegen Annett gezegd dat ze me moet waarschuwen, als ik me zo ga gedragen... Echt!"